

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מיני ומינך תסתיים שמעתתא
העלאת נחת רוח על ידי צירוף העבודות אחד עם רעהו

יו"ל ע"י
מכון שפה ברורה
שע"י חסידי קאסוב
אדר ב' תשפ"ב לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא

לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו

וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים הפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

**לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"**

במס' 972-72-370-1810 או במס' 718-682-2004

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

נערך ונסדר ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

מיני ומינך תסתיים שמעתתא העלאת נחת רוח על ידי צירוף העבודות אחד עם רעהו

דברות קודש - ראש חודש אדר ב' תשע"ט

שאמרה 'אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד' (חולין ס:). שהלבנה טענה לפני הקב"ה, שלא יתכן כזאת שיהיו שני מלכים שישתמשו בתפקיד אחד, וביקשה שהשמש תהיה כפופה תחתיה והיא תמלוך לבדה. אבל השי"ת לא קיבל בקשתה, ואדרבה אמר לה 'לכי ומעטי עצמך', שתמעט את עצמה, ולא עוד אלא היא תמשיך לקבל את כל אורה מאור השמש. שהאור המשתקף בלבנה הוא אינו אור עצמי אלא השתקפות אור השמש שכנגדה, ולה עצמה אין אור כלל כמדת מלכות דלית ליה מגרמיה כלום והיא מאירה רק מהארות המדות שתחתיה (וזהו הקדוש ח"א קלה. ועוד). ולא היה זה עונש גרידא ללבנה, אלא בעיקר דרך חיים שרצה ה' ללמדה, כי כל קיום העולם הוא רק בצירוף עבודת שנים, ובהאי עלמא בלתי יתכן להיות לבד, ורק לעתיד כשיהיה ה' אחד ושמו אחד' (זכריה יד ט), אז תזכה אף היא להיות 'אשת חיל עטרת בעלה', ויקויים הכתוב (ישעיה ל כו) 'והיה אור הלבנה

חודש אדר ב' כולל כל החודשים כולם

במידה חודש בחודשו, נבקש להתבונן בדרך העבודה המסורה לחודש הנכנס - 'חודש אדר השני' על פי הצירוף המיוחד לה, כי צירוף החודש מורה על המכוון הגדול לעבודתנו בחודש המתחדש לטובה.

בתבו המקובלים (סידור האר"י תפלת ראש חודש) שבשנת העיבור כדהשתא שיש שני אדרים, צריך לכוון בצירוף החודש את כל הי"ב חדשים, באשר שהוא כולל את החודשים כולם. ונבאר זאת, מה הכונה שכל החודשים נכללים יחד. ומאי טעמא נתייחד לזה דווקא חודש אדר השני. ובעיקר היוצא לנו מזה לעבודת עבודה.

כל מעשה הבריאה תלוי בשנים לפתיחת הענין יש להקדים את הידוע לנו (ראה באורך עץ חיים שער מיעוט הירח פ"ג), שענין ראש חודש הוא תיקון לחטא הלבנה

מיני ומינך תסתיים שמעתתא

מצא טעם בחייו אלו, עד שהוצרך השי"ת לברוא לו אשה שתהיה עזר כנגדו, ורק אז נתיישרה דעתו (ב"ר י"ז ד), לפי שאי אפשר להיות יחידי ללא סיוע מהשני.

ודבר זה הוא גם ברוחניות - בעבודת השי"ת, שאף אדם המלא מעלות כרימון יש לו עדיין חסרונות, ולעולם גם אם יעבוד את ה' בכל כוחותיו, עדיין לא יצליח למלא את חסרונותיו, ורק אם יתאחד עם חבריו יחד לעבודת ה' וכל אחד ישלים ויתן לשני מה שחסר לו, בכח זה יושלם לכל אחד חלק החיסרון שבו ויהיה דבר שלם. וכמו שאמר ה'אלשיך הקדוש' (שמות פרק ל) בשם רבי שלמה אלקבץ זי"ע - מחבר פיוט 'לכה דודי', בטעם מחצית השקל על פי פנימיות, שבא לרמוז לאדם, שכל אחד לכשלעצמו הוא מחצית, ורק כשיתאחד עם חברו יוכל להיות שקל שלם. וזהו גם בכלל דברי חכמים וחידותם שאמרו בש"ס כמה פעמים (פסחים פ"ה, מגילה י"ד): 'מיני ומינך תסתיים שמעתתא', שרק על ידי שנים

כאור החמה' ששני המלכים יהיו תמים יחדיו".

וביאור הענין, כי ה' יסד ארץ, שבזה העולם בלתי יתכן לבוא לשום דבר זולתי שנים, וכל חיות האדם תלוי בעוד אנשים, שאף אם יהיה האדם משופע בממון וכל טוב גשמי ונראה כלפי חוץ כאילו אין לו מחסור, בכל זאת הוא צריך אנשים שיתעסקו עמו וישאלו בשלומו, ואם יכנס ל'בית המדרש' ואיש לא ידבר עמו או ידרוש טובתו, אזי אף על פי שיש לו כל מבוקשו, בכל זאת ימאס בחייו, מפני שלא ימצא מרגוע לנפשו שאיש אינו שואל ודורש טובתו. וכמו שמצינו (תענית כג.) על חוני המעגל, שאף שהיה גדול מאד כבן המתחטא לפני אביו (תענית פ"ג מ"ח, ברכות י"ט), בכל זאת אחר ש'נים שבעים שנין' ובא לבית המדרש ואיש לא הכירו, ביקש את נפשו למות ואמר 'או חברותא או מיתותא'. כי ראה שחייו אינם חיים אם יהיה יחידי. והאמת שכן אנו רואים כבר מראשית הבריאה, שאדם הראשון נברא יחידי, אבל לא

א. ובכל ראש חודש יש גם כן מעט הארה ממה שיהיה לעתיד, וכמו שכתב האהבת שלום' (פרשת חיי שרה): 'דהנה ידוע שקיטרגה הלבנה האיך אפשר לשני מלכים [-השמש והירח] שיהיו משתמשין בכתר אחד, ואמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך, ועל כן נתקטנה, אבל קודם החטא היו שניהם שוים בקומתם (חולין ס:). ובראש חודש, בחינת לבנה בחינת מלכות, היא באותה מעמד שהיתה קודם החטא, שוה בקומתה להחמה, מחמת שבראש חודש יש לבחינת מלכות עליה כנודע, בבחינת שניהם משתמשין בכתר אחד, שוים ממש כמו שהיו קודם החטא קודם מיעוטה' (פרי עץ חיים שער השבת פרק כג).

(שבת ל, מ"ק ט), שביקש לעורר על ידם את אותם קישוטי כלה העליונים שיאירו בבית ה'. ועל כן בזמן שנחרב בית המקדש וערבה כל שמחה התקיים 'ואיבה אשית' (בראשית ג טו), כי 'איבה' עולה מנין כ"ד, שהשי"ת נטל כל חמודות קישוטי הכלה והלך לו. ומאז ועד עתה עבודת בני ישראל לקשטה שוב ולהלבישה בגדי תפארת, עד לזמן הגאולה השלימה שאז יתקיימו דברי ה' ביד ישעיה הנביא (נד יב) 'ושמתי כדכ"ד שמשותיך', שהכ"ד קישוטי העולים מזה העולם, יתדבקו בכ"ד סמכין עליונים (זוהר הקדוש ח"ב רמא): ויושלמו קישוטי הכלה, ואז יכול הבית המקווה לירד מלמעלה ללמטה עם כ"ד שעריה.

ובענין זה, חובה עלינו להביא מדבריו הקדושים של הרה"ק מקאדניץ זי"ע בספרו 'עבודת ישראל' (פרשת כי תשא) המאיר באור יקרות בלשונו הטהור, שכשמקשטים את השכינה בקישוטיה, אזי השי"ת ממעונתו שמח בשמחה יתירה. משל למה הדבר דומה, לאיש הרואה כיצד משפיעים על צאצאיו טוב ושפע, ששמחתו גואה עד מאד, בראותו עד היכן דואגים עבורם לכל צרכיהם. וכן להבדיל הוא בעבודת ה', שמלבד מה

יחדיו 'מסתיים שמעתתא' ובאים לבירוך האמיתי, ורק לעתיד 'שימלא כבוד ה' את כל הארץ', יוכל כל איש להשיג רוממות א-ל גם לבדו.

כ"ד קישוטי כלה

ועתה נרחיב הידיעה בעוד פרטים הנחוצים מאד להבנת הענין, ויהיו פתח דברנו אודות הב"ד קישוטי כלה, מושג המובא רבות בספרי קבלה סוד וחסידות, וכיון שהדברים גבוהים ורמים נתחיל מראשית הענין ועד הנה.

בפסוקי פרשת בראשית מאריכה התורה לספר על יצירת חוה והבאתה לאדם הראשון, וב'זוהר הקדוש' (ח"א מח:): הרחיב למאד, כי באותה שעה [-שהביא השי"ת את הכלה - חוה, לאדם הראשון], קישטה השי"ת ככלה בכ"ד קישוטיין, וזה שנאמר (בראשית ב יב) 'ויבאה אל האדם', ו'ויבאה' עולה למספר כ"ד. וכל זה הוא רמז ל'כלה העליונה' היא השכינה, שאף היא מעוטרת בקישוטים יקרים אלו.

ואכן בזמן שבית המקדש היה קיים, האירו הכ"ד קישוטי כלה בשלימות, וזה הענין שבעת בנין הבית כשרצה שלמה המלך שירד ה' לשכון כבוד במקדש, פתח ואמר כ"ד רננות

ג. ודע, דעבודה זו של תיקוני כלה, היא בייחוד ביום השבת, וזה הטעם שמעטרים את 'שבת המלכה' בכ"ד תכשיטיין הם כ"ד הפרקים שבמסכת שבת [-שהם בסוד כ"ד צירופי אדני"] (מגלה עמוקות פרשת ואתחנן אופן רח).

מיני ומינך תסתיים שמעתתא

שכ"ג אותיותיו מכוונים לכ"ג מעלות שהשי"ת משבח את בני ישראל הרמוזים בפסוקי פרק ד' שבמגלת שיר השירים¹. וכתב שם עוד, שכמו שהשי"ת משבח את בני ישראל בכ"ג מעלות, כן גם בני ישראל מהללים ומשבחים אותו בכ"ג מיני ברכה ותהילה, בחינת 'את ה' האמרך וה' האמירך' (דברים כו יז), והם הכ"ג שבחים שנאמרו בהמשך הכתובים בשיר השירים שם (פסוקים ה-ז)².

והמשיך שם עוד, שמספר זה של כ"ג, גנוז גם במניין ספרי הקודש, שאף שידוע לנו שיש כ"ד ספרים, מכל מקום עיקר ספרי הקודש הם כ"ג, שכן מגלת אסתר אינה כשאר הספרים שהיא אינה מטמאה את הידים (מגילה ז). ונקראת אגרת (אסתר ט כו). ופירש בכך דברי הכתוב (תהלים א ב) 'ובתורתו י'הגה' יומם ולילה,

שיש כביכול להשי"ת עצמו נייחא ושמחה בקיום המצוות, עולה לפניו שמחה גדולה בראותו כיצד הכלה – השכינה הקדושה מתעלה ומתייפה אף היא בקישוטיה, על ידי עבודת בני ישראל, כאב השמח לראות בטוב בניו, ועי"ז נגרים נחת רוח למעלה והקב"ה מוסיף לבנ"י 'בהירות לעבדו בחשק ושכל גדול יותר'.

כ"ד קישוטין או כ"ג שבחים

אלא שהמעין בספרי סוד יראה נכוחות, שבמקום הכ"ד קישוטי כלה המה משתמשים פעמים רבות, בכ"ג שבחים - שפוחתים אחד, וכמו שביאר ה'רוקח' (סידור התפלה לרוקח - תפלת ר"ה ד"ה הבן יקיר לי דף תרע"ב) על הנאמר בתפלת זכרונות 'הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד' (ירמיה לא יט),

ג. ואלו הם בפרטות: א - 'קולך ערב'. ב - 'ומרך נאוה'. ג - 'מקוטר מר'. ד - 'ולבונה'. ה - 'מכל אבקת רוכל'. ו - 'עיניך כיונים'. ז - 'מבעד לצמתך'. ח - 'שערך כעדר'. ט - 'שנייך כעדר'. י - 'מתאימות'. יא - 'ושכלה אין בהם'. יב - 'שפתותיך'. יג - 'ומדברך'. יד - 'רקתך'. טו - 'צוארך'. טז - 'שדיך'. יז - 'כולך יפה'. יח - 'מום אין'. יט - 'תחת לשונך'. כ - 'וריח'. כא - 'גן'. כב - 'גל'. כג - 'מעין חתום'. הרי כ"ג.

ד. עיין שם שמפרט: א - 'צח'. ב - 'ואדום'. ג - 'דגול'. ד - 'כתם פז'. ה - 'תלתלים'. ו - 'שחורות כעורב'. ז - 'עיניו כיונים'. ח - 'אפיקי מים'. ט - 'מלאות'. י - 'כערוגת הבושם'. יא - 'מגדלות'. יב - 'שושנים'. יג - 'מור'. יד - 'גלילי זהב'. טו - 'בתרשיש'. טז - 'עשת שן'. יז - 'מעלפת ספירים'. יח - 'עמודי פז'. יט - 'אדני פז'. כ - 'כלבנון'. כא - 'בחור כארזים'. כב - 'ממתקים'. כג - 'מחמדים'.

והם נכגד כ"ג דקדוקי תורה שכתובים בו, ואלו הן (משל ח כב) א - 'קנני ראשית דרכו'. ב - 'קדם מפעליו'. ג - 'מאז'. ד - 'מעולם'. ה - 'נסכתי'. ו - 'מקדמי'. ז

מיני ומינך תסתיים שמעתתא

ה

והקישוטיין שיש הן לשכינה הקדושה והן לבני ישראל עם קרובו, ולכן הביא ה'רוקח' מספר זה וריבה עליו ציצים ופרחים, אבל יש מידה אחת שהיא מוספת על אלו והיא המכונה 'מדת המלכות', שמצד עצמה אין לה מאומה וכלשונו של ה'זוהר הקדוש' - 'לית ליה מגרמיה כלום', אבל לצד שני היא כוללת את כל המידות יחד, ובכך מעלה את היופי העולה מכולם יחד.

ולהבין את שאמרנו נמשילו במשל למה הדבר דומה, מעשה במלך שרצה לעשות טרקלין נאה בכל כלילת יופי, וקרא לעושי מלאכה

ספרי התורה הם כמנין 'יהנה' [-כ"ג], ואילו המגילה היא רק 'אגרת'.

אם כן אין לנו אלא לדעת, על פי הנודע לנו שיש כ"ד קישוטי כלה וכ"ד ספרי קודש, למה אנו מוצאים ענינים שיש בהם רק כ"ג, וכאילו נחסר אחד מן המניין.

קישוט הכ"ד ניתוסף על הכ"ג בסוד 'ומראיך נאוה', על דרך מראה - שפיגל שבו נראים כלליות הקישוטים במקומם הראוי וביאור הענין כך הוא, הכ"ג מעלות הם עיקר ושורש השבח

- 'באין תהומות'. ח - 'באין מעיינות'. ט - 'בטרם'. י - 'הרים הוטבעו'. יא - 'לפני גבעות'. יב - 'עד לא עשה'. יג - 'וחוצות'. יד - 'וראש עפרות'. טו - 'לא יעברו פיו'. טז - 'בחובו מוסרי ארץ'. יז - 'זאהיה'. יח - 'זאהיה'. יט - 'משחקת'. כ - 'משחקת'. כא - 'ושעשועי'. כב - 'מראש'. כג - 'במים'.

וכנגד יש כ"ג שבחות לחכמה נקראו ואלו הן (תהלים יט, ח) א - 'תמימה'. ב - 'משיבת'. ג - 'נאמנה'. ד - 'מחכימת'. ה - 'ו'. ו - 'שרים'. ז - 'משמחי'. ט - 'ברה'. י - 'מאירת'. יא - 'טהורה'. יב - 'עומדת'. יג - 'אמת'. יד - 'טו'. טו - 'צדקו'. טז - 'הנחמדים'. יח - 'מזהב'. יט - 'ומפז רב'. כ - 'כא'. כא - 'ומתוקים'. כב - 'מדבש'. כג - 'ונופת'.

וכנגד כ"ג כבוד בחומש כתובים [-לשונות של - כבוד, לכבוד, וכבוד כבוד אכבדך]. וגם בתמוניא אפי (תהלים פרק קיט) יש כ"ג עדות, וכ"ג משפט.

וכן כ"ג בריות יש שמשבחין להקב"ה מן הארץ, אלו הן: א - 'תנינים'. ב - 'וכל תהומות'. ג - 'אש'. ד - 'זברד'. ה - 'שלג'. ו - 'וקיטור'. ז - 'רוח'. ח - 'ההרים'. ט - 'גבעות'. י - 'עץ פרי'. יא - 'ארזים'. יב - 'החיה'. יג - 'בהמה'. יד - 'רמש'. טו - 'צפור'. טז - 'מלכל'. יז - 'לאומים'. יח - 'שרים'. יט - 'שופטי'. כ - 'בחורים'. כא - 'בתולות'. כב - 'זקנים'. כג - 'נערים'.

ה. וראה שם שכתב רמז לזה שיש כ"ג לשונות של 'כתיבה' בספר משנה תורה, ללמד שיש כ"ג ספרים הנכתבים, וכנגד מגלת אסתר נאמר 'כתב' בפרשת בשלח אצל מלחמת עמלק - 'כתב זאת זכרון בספר', לפי שמגלה זו היא רק זיכרון בספר ואינה ספר ממש, עיין שם.

עבודת בני ישראל להיכלל כולם
יחד

ובכל הדברים האלה, הוא גם בעבודתנו הרמה, שכמו שב'חברת מזמרים' בכל מיני כלי נגינה, צריכים שיהיו כולם בטלים ומבוטלים להעומד על גביהם שהוא יודע מתי נאה לכל אחד ואחד לשורר ואימתי טוב יותר שלא ימשוך בנבל השירה, ואם אחד מן החבורה יעשה כרצונו להראות את נעימי זמירותיו בפני עצמו, יצא השיר מקולקל. כן הוא ממש בעבודתנו, שאף שעבודת היחיד חביבה בשמים עד מאד, עדיין היא אינה בדומה לשיר מזמור העולה ממקהלות רבבות עמך ישראל, כי דייקא על ידי שמתבטלים איש לרעהו ורוצים לזכות גם את השני ליטול חלק בשיר, עולה השירה כניגון ערב לפניו בהשגה ומדרגה נפלאה עד מאד, ומושפע שפע רב כפי שנותנים שכר על שיר משובח ומפואר.

ודאייתנין להכי יובן גם מה שנבחרה דייקא ה'מגילה' להיות הקישוט הכ"ד הכוללת את כולם, בהקדם ביאור במה שביקשה אסתר כשנכנסה לאחשורוש 'אלי אלי למה עזבתנו', על פי המבואר שאסתר המלכה היתה אחוזה בעולם המלכות (זוהר הקדוש ח"ג קט"ז) - דלית ליה

שיפארו את ד' הכתלים ביופי ובפאר והדר שלא שזפתם עין. הלכו ג' אומנים ועשו קישוטים ותעתועי יופי עליהם שלא נראו מעולם, אך הרביעי שביניהם בשונה מהם לא עשה מאומה, ויהי הדבר לפלא. ביום האחרון להשלמת המלאכה כשהג' אומנים גמרו את שלהם, בא הלה והניח על כותלו 'מְרָאָה' שהשתקף שם כל יופי הכתלים שעשו אלו השלשה, ואז בא הטרקלין ליופי הגדול ביותר. והנה אף שהאומן הזה לא עשה מאומה והג' אחרים הם שעמלו וטרחו במחשבה ובמעשה לשכלל היכלו של מלך, בכל זאת כיון שעל ידי הנחת ה'מְרָאָה' שלו הושלמה המלאכה על הצד היותר טוב וניכרת מעלת עבודת כולם, ולכן יש לו צד חשיבות ומעלה, וראוי לו ליטול שכר אף שלא עשה מעשה קשה, אלא בעיקר על מחשבתו איך להעלות את יופי הבית שיהיה הדור בצורתו.

וזהו שאמרנו, כי מדת המלכות היא ה'מְרָאָה' של כל הספירות העליונות, ולכן הגם שעיקר העבודה נעשית על ידי שאר המידות, אבל היות שבמדת המלכות מתגלים כל המידות לעלות לכתר אחד לראש המלך, לפיכך היא גדולה ומרוממת מכולם, בבחינת 'כתר מלכות'.

1. וזה לשונו הקדוש: 'כתיב (אסתר ה א) 'ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות', אתלבשת בהוא דיוקנא דהוא עלמא, 'מלכות' דא רוחא דקודשא, דהא מלכות

מיני ומינך תסתיים שמעתתא

ז

הקודש הללו הם יהיו עמה בשותפות
מידתה מדת המלכות וחלילה לא
יתערב בה זר.

ועתה הוטב לנו גם כן מאי טעמא
מגלת אסתר אינה בכלל ספרי
הקודש, כי אסתר היא בחינת המלכות
שאין לה מעצמה כלום אלא מכנסת
את כולם בתוכה בחינת 'לך כנוס את
כל היהודים' (אסתר ד טז), אבל דייקא
משום זה היא לעילא מכולם, כי בה
משתקפים האורות הקדושים של כל
ספרי הקודש, ולא רק של מדה אחת
שיש בכל ספר וספר.

גודל עניית אמן וטעם מעלתה הרמה

בזה נבין עוד דבר פלא הנאמר
בגמרא (ברכות נג:): 'רבי יוסי

מגרמיה כלום, וכל כוחה היה על ידי
קבלה מכח אחרים. ולכן כאשר היתה
ללא מרדכי וביקשה להיכנס אל אותו
רשע, אזי הרגישה את עצמה לבד,
ופתחה בתפלה לה': 'הצילה מחרב
נפשי מיד כלב יחידתי', שחלילה לה
להשלים את חסרונה שהיא כעת
יחידה על ידי התדבקות עם עכו"ם –
עם אחשוורוש הרשע. ועל כן הפצירה
ואמרה 'אלי אלי למה עזבתני', כי
'א-לי א-לי' הם ב' מידות 'א-לי'
היוצאים מפסוקי הי"ג מדות של
רחמים, 'ה' ה' א-ל רחום וחנון' (שמות
לד ו), ופסוק (מיכה ז יח) 'מי א-ל כמוך',
ששניהם [-ב' פעמים 'א-לי'] עולים
בגימטריא ש"ע הרומזים לש"ע נהורין
המאירים בשכינה הקדושה – מידת
המלכות כשהיא מתאחדת עם דודה
קוב"ה, וזאת היתה בקשתה ששמות

שמיא נשיב רוחא מההוא רוחא דאורא דההוא עלמא ואתלבשא ביה אסתר. וכד
עאלת קמי מלכא אחשוורוש וחמא ההוא לבושא דנהורא דיוקנאה, אדמי למלאך
אלהים, פרחא מניה נשמתא לפום שעתא' וכו'.

וב'חידושי אגדות למהרש"א' (מגילה יד: ד"ה ותלבש) 'ותלבש אסתר מלכות' (אסתר ה
א) - מלכות היא האחרונה מעשר ספירות ממנה רוח הקודש משפיע על האדם
הזוכה לכך. וב'מגלה עמוקות' (פרשת ואתחנן אופן קפו) כתב: 'ידוע שאסתר היא סוד
השכינה בסוד 'ותלבש אסתר מלכות' (אסתר ה א) שעל זה אמרו רבותינו ז"ל (מגילה
יד:): מלמד שלבשה רוח הקודש. ושם באופן קצה כתב: 'כי סוד אסתר היא מלכות
שהיא השכינה, בסוד 'ותלבש אסתר מלכות' (אסתר ה א).

ז. ואף על פי שנראה כביכול שלא נתמלאה בקשתה, שהרי לבסוף נישאה לו. גילו
המקובלים שכל זה היה עצה עמוקה מה', מפני ניצוץ קדוש שהיה חבוי אצל
אחשוורוש הוא דרוש המלך שבנה את בית שני, ולכן סיבב ה' שיהיה למלך
שייכות עמוה, כדי שיתגלגל הדבר שיוציאו בולעו מפיו ויוכלו לבנות את הבית,
אך באמת אסתר המלכה לכשעצמה לא היה לה שייכות אליו כלל.

מיני ומינך תסתיים שמעתתא

מן השני. ואז השי"ת כביכול עומד מן הצד ונהנה לראות בניו מקשטים ומייפים את השכינה. ולכן גדלה מעלת העונה אמן יותר מן המברך, שהמברך את ה' מעלה נחת רוח לה' לבדו, ואילו בעניית אמן עולה נחת רוח גדולה מאד, שה' משתעשע שבניו מקשטים את הכלה בתכשיטים ועי"ז מתייחד עם השכינה הק' [עפ"י המבואר¹ שקישוטים אלו נצרכים ליחוד עליון]. וכה הם דברי 'האר"י הקדוש' שעניית 'אמן' מעוררת בשמים ממעל התעוררות של 'יחוד פנים בפנים', כפי שבארץ מתחת היא נעשית על ידי שנים, ולכן העונש למי שאינו מקפיד על כך - רב (פרי עץ חיים שער חזרת העמידה פרק ג): **'כ"י העונה אמן גורם לזו"ן שיהיו פנים בפנים, ועל כן מי שאינו עונה אמן, שחיסר להם שיהיו פנים בפנים עליונים, יהיה לו גם כן מדה כנגד מדה, וזה סוד 'פניהם קלון' (תהלים פג יז), תחת מה שחיסר בפנים עליונים'.**

ובשמתעורר הפנים בפנים על ידי עניית אמן, זוכים שמאיר בשכינה הקדושה - הנוקבא, האור הגדול של ש"ע נהורין. והרמז לזה נמצא בתיבת אמן, כי אמן הוא ר"ת של 'א-ל מלך נאמן' (שבת קיט:) שאותיותיהם עולים בחושבנא ש"ע, ללמדנו שעל ידי עניית אמן - 'אל

אומר: 'גדול העונה אמן יותר מן המברך. אמר ליה רבי נהוראי: השמים [-לשון שבועה], כן הוא. תדע, שהרי גולירין [-החיילים הפשוטים] יורדין ומתגרין [-במלחמה] וגבורים יורדין ומנצחין. והיינו שאף גם זאת שאין מי שיעמוד בסוד ברכה לה', שמשבחים להשי"ת בעצמו 'ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם' - ומודים לו על כל הטוב אשר גמלנו, בכל זאת מעלה יתירה יש לעניית אמן, שהנחת רוח שעולה לפניו יתברך ממנה גדולה מאד עד שהושוו אותה ל'גיבורים', ואין שלימות לברכה בלעדיה (וזהו הקדוש ח"ג רעא). ולכאורה הוא דבר תימה, היעלה על הדעת לומר שהלה שבירך את ה' בכל מאודו קטן במעלתו מאותו שלא בירך ורק הודה על הדברים בעניית ה'אמן'.

אלא דכמו שביאר הרה"ק מקאז'ניץ זי"ע, יש שני דרגות בהבאת נחת רוח לגבוה, יש את העבודה לתת לה' נחת רוח שזה נגרם מעצם אמירת הברכה, שאנו מודים ומהללים לו על רחמיו וחסדיו עמנו, אבל בכל זאת חמדה גדולה ויתירה נוטלת עניית האמן שנעשית על ידי השני העונה, שעל ידה נתגלה את קישוטי הכלה - השכינה הקדושה בכל קישוטיה, מחמת שהשני העונה אמן ומצטרף לברכת רעהו וכמדת המלכות המקבלת

ח. בעץ חיים, שט"ל פ"ב.

יש 'ומראיך נאוה', שהוא יתברך מתענג מעניית האמן שבכך מלבישים את הכלה בכ"ד מלבושיה. ועדיין יש להבין מדוע בלשון 'ומראיך נאוה' נרמז עניית האמן.

הכיוור בבית המקדש - 'מראות הצובאות'

ולהבין הענין יש לומר דלשון 'ומראיך' אינו רק לשון מְרָאָה - מה שרואים בעין, אלא גם לשון מְרָאָה [שפיעל] שהוא משקף את כל מה שעומד כנגדו, וכמשל הידוע הנ"ל.

וזה שמצינו במשכן שנעשה מ'מראות הצובאות' (שמות לח ח) נחושת כמין מְרָאָה' שהשתקף שם כל הרואה (ראה רש"י שם). שאף שהעבודה בבית היתה נעשית בפועל על ידי אהרן ובניו הכהנים, ובני לוי העומדים על הדוכן בחצוצרות ונבלים לשבח ב'שיר המעלות', היו צריכים גם את עבודת בני ישראל הפשוטים. ולזה ציוה ה' שיהיה הכיוור כצורתו 'במראות הצובאות', שישתקף שם צורתם של

מלך נאמן מאירים אורות נשגבים אלו^ט.

ואם רק נתבונן, נראה כי עניית אמן היא היסוד שפתחנו בדברים, כי לא ניתן לחיות יחידי וצריכים גם את חברו עמו לעזר, שהרי העונה אמן אחר ברכתיו הרי זה מגונה (ברכות מה:), ועיקר השבח הוא שהשני שעומד כנגדו אף הוא מודה על הדברים שהם אמת לאמיתה ומקבלם עליו. ולכן אף שהמברך פועל נצורות בברכתו, עדיין אין בכך נחת רוח שלימה, כיון שנחסר ה'כנגדו' שיסכים לדבריו, ולכן מיד כשהשני שומע ועונה אמן וחותרם הברכה, הרי שבאותה שעה מתעטרת הכלה בתכשיטיה ועולה לפני השי"ת לריח ניחוח.

שני בחינות אלו - עשיית הברכה עצמה ועניית האמן, נרמזו בפסוק (שיר השירים ב יד) 'כי קולך ערב ומראיך נאוה', הברכה היא בבחינת 'כי קולך ערב', שהשי"ת אוהב ועורג לשמוע את קול בניו המהללים אותו בכל מיני ברכות. אמנם למעלה מזה

ט. וזה המשך דברי האר"י הקדוש' שם: 'הנה ידוע, כשהם פנים בפנים, מאירין בנוקבא הש"ע נהורין שבפנים דזעיר אנפין, וכשאינו עונה אמן, חסר הש"ע נהורין ממנה, ותחת זה יהיה לו ב' פעמים קלון, שעולה ש"ע. וזהו 'מלא פניהם', ב' פעמים 'קלון'. וגם 'פניהם קלון ויבקשו', ר"ת קפ"ו, שהוא מנין קלון, הרי ב"פ קלון וכו'. וכשתעשה להם כן, אז 'יבקשו שמך', שהוא אדנ"י, לחבר אותו עם הו"ה, שיחזרו אחר האמן לענות אמן, דהוי התחברות הו"ה ואדנ"י, מיראת העונש הזה. והנה במילת אמן, גם כן רמוז הש"ע נהורין הרמוזים בה, כי אמן הוא ר"ת, 'א-ל מלך נאמן', ומנין כולו האותיות והתיבות, כמנין ש"ע.

מצוות היום בפורים באים לגלות
 שצריך את עבודת הברו גם כן
 משהגיענו לזה נראה, כי כל העבודה
 הנ"ל אף שהיא שייכת
 בכל פרט ופרט ממעשה האדם בכל
 עת ובכל שעה, יש לה יסוד גדול
 בימי הפורים שהם בחודש אדר. שהמן
 הרשע ברשותו ביקש להפריד ולמנוע
 מבני ישראל להתחבר יחד בעבודתם
 ולעלות נחת רוח למלכות על ידי
 קישוטיה במעשים טובים של ישראל,
 ולכן אמר עליהם לישנא בישא (מגילה
 יג:) שהם 'מפוזר ומפורד' שאין קשר
 בין עבודת אחד לרעהו, וממילא אין
 בכוחם לעשות נחת רוח להשי"ת
 בשלימות.

ולזה, כדי לעמוד עליו נתגברה אסתר
 המלכה וציוותה למרדכי לך
 כנוס את כל היהודים' (אסתר ד טז),
 שיעשם אגודה אחת להסיר קטרוגו
 של המן הרשע^א. ולפיכך כשהפר ה'
 עצת ערומים, קבעו מרדכי ואסתר
 'לעשות [-את ימי הפורים] למשתה

בני ישראל גם כן, ואז הכהנים בגשתם
 אל המזבח לשרת, יעשו את המלאכה
 גם על דעת וכוונת הישראלים שאינם
 קרבים אצל המזבח, ובכך תבוא
 העבודה לשלימותה, שלכל כלליות
 ישראל יהיה שייכות בקרבנות העולים
 לגבוה.

בזאת הונח לנו, שלכך הברכה עצמה
 מכונה 'קולך ערב' ועניית
 האמן 'ומראיך נאוה', שהקול יש לו
 יופי עצמי כמו שאמרו חז"ל (ברכות
 כד.) 'קול באשה ערוה', אולם על ידי
 הקול מהללים ומשבחים לה' רק כל
 אחד לבדו, וכיצד נעשית העבודה על
 ידי שנים כפי שמושתתת כל הבריאה,
 על כן סיים אומרו 'ומראיך נאוה',
 שכשאיש אחד עונה לשני אמן
 ומסכים בדעתו אף הוא על הדברים,
 על ידי זה הוא משקף את דמות
 ודמות חברו יחד בברכתו^ב, וזה גורם
 שהשי"ת מתענג לראות את בניו
 עושים בכך קישוטים לכלה, עד
 שתתקשט בכל קישוטיה ותהיה
 הגאולה השלימה.

י. וכמו שכתב ברבנו בחיי' (שמות יד כח): 'ובאור הענין, כי המברך מעיד בברכתו
 של הקב"ה שהוא מקור הברכה, והעונה אמן הוא מקיים השטר והוא העיקר.
 שאין קיום העדות בעד ראשון אלא בעד שני, שהעדות נגמר על ידו והעונה
 אמן הוא העד השני וצריך הוא שיצטרף עם העד הראשון שהוא המברך כי עמו
 העדות קיים'.

יא. ראה 'מנות הלוי' (אסתר ג ח) בשם הר"מ עראמה: 'וראוי לדעת כי זה הצורך חכם
 היה, ויודע כי סגולת האחדות דבקה עם זרע ישראל, כי להם אל אחד ותורה
 אחת להם והם עם אחד, והיא שומרתם וכו', וגם זה הרשע ידע זאת שזאת
 הסגולה נמצאת עמנו ושומרת אותנו, וזה 'ישנו עם אחד' (אסתר ג ח), וראה שעתה

את הכלה, מתעורר אז 'עוז וחדוה במקומו' והארת הש"ע נהורין מבהיקים ביותר, ומכח זה מושפע עלינו שגרמנו לנחת רוח שמחה וששון ויקר.

ושמחה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים' (אסתר ט כב), שביום הזה בני ישראל נותנים באהבה זה לזה משלהם ומראים שכל אחד נצרך לעבודת רעהו¹², ועבודתו לבד אין לה קיום.

חודש אדר השני ה'מראיך נאווה' של כל חודשי השנה

ונרמז כל זה כפי שאמרנו בצירופי החודש, שחודש הזה אין לה צירוף לעצמה ע"ד מדת המלכות,

מעתה נאמר, שזה טעם שיש ביום הפורים שמחה יתירה שלא מצינו בשום חג ומועד, שכיון שהשי"ת רואה איך בניו אשר בארץ מתאחדים כאחד בצוותא חדא לקשט

הוא בהפך, כי הוא 'מפוזר ומפורד' (שם) וכו', אמר עת לעשות. ויש במדרש תלים במזמור (כב) 'על אילת השחר' סמך לזה, אמרו שם אין את מוצא ימים קשים לישראל שהיו באפילה כאותם הימים שהיו בימי המן, שאמר ישנו עם אחד מפוזר ומפורד, כיון ששמעה אסתר התחילה אומרת לך כנוס את כל היהודים (שם ד טז), וזה מבואר, עד כאן לשונו¹³ [-של הר"מ עראמה].

ועיין עוד שם (אסתר ד טז): "לך כנוס", פירש אדוני אבי ז"ל כי כיוונה בזה לפי שראשית דברי הצר היה 'ישנו עם אחד מפוזר ומפורד', כי זה להם רעה חולה, ופסוק (הושע י ב) 'חלק לבם עתה יאשמו' - עד' וכו'.

וב'ש"ה הקדוש' (פרשת תצוה דרוש השני לפרשת זכור): אמרו רבותינו ז"ל (מגילה ג): לית דידיע לישנא בישא כהמן. אמרו רבותינו ז"ל (ויק"ד כו ב) 'חלק לבם עתה יאשמו (הושע י ב), דורו של אחאב היו עובדי עבודה זרה והיו מנצחים, 'חבור עצבים אפרים הנח לו'. על כן הלשין 'ישנו עם אחד מפוזר ומפורד', המפוזרים בארבע רוחות, שהם הם מפוזרים מחמת מחלוקות שביניהם. מה עשתה אסתר, אמרה 'לך כנוס את כל היהודים' (אסתר ד טז), תעשה כנסת ישראל, רצה לומר שלום ביניהם. ועיין עוד כסא דוד (דרוש י לשבת זכור), ברית כהונת עולם (מאמר הסתר אסתר פרק לט).

יב. עיין מנות הלוי (אסתר ט יא): "ומשלוח מנות איש לרעהו" - כמו שהיה עניינם כאיש אחד להיקהל כל אחד עם חברו היפוך 'איש צר ואויב' לשון רמיה האומר 'עם אחד מפוזר' (אסתר ג ח).

וב'מגילת סתרים' שם: 'ומשלוח מנות' - הטעם כי הקדושה משורש האחדות והטומאה משורש הפירוד, כשגברו העונות ונעשה פירוד בישראל כמו שאמר המן 'ישנו עם אחד מפוזר ומפורד' (אסתר ג ח), והיינו, שהן מפורדים. ואחר כך כששבו בתשובה שלימה נעשה אחדות ביניהם ונקהלו בעריהם וחיבבו זה את

מיני ומינך תסתיים שמעתתא

אם כן העבודה המיוחדת לחודש העיבור, שידע האדם שאף שמעשיו עושים נחת רוח להשי"ת, מכל מקום התענוג היותר גדול הוא כשהשי"ת רואה שבניו יודעים כי לולי ההתחברות 'בשם כל ישראל' אין למעשיהם שלימות², ורק ע"י עבודת כולם מעטרים את הכלה בתכשיטיה, ואז כשיושלם תכשיטי הכלה נזכה לגאולה השלימה שיתגלה כי הכל אחדות אחד ויהיה 'אור הלבנה יהיה כאור החמה'.

וממילא ענינה היא צירוף עבודת שאר החדשים כולם (שצירוף החדשים מורה על עבודתינו באותו החודש כנ"ל), וכמו שכתב הרה"ק ממונקאטש זי"ע בספרו 'שער יששכר' (מאמרי חודש אדר השני הג"ה אות א) בשם זקנו הרה"ק בעל שם שלמה זי"ע, שי"ב פעמים שם הוי"ה יחד עם שם אהי"ה [עה"כ], עולים לחשבון 'אדר שני' [576], לרמז כי בחודש הזה כוללים את כל צירופי החדשים, וצריכים את עבודת כולם כדי לקשט את הכלה בתכשיטיה.

זה. ולזה אנו עושין 'ומשלוח מנות איש לרעהו' להורות שעל ידי החיבוב לחברו בא הגאולה'.

יג. וכמו שכתב ב'נועם אלימלך' (פרשת דברים): 'כי הטעם למה שאנו אומרים קודם כל עבודתינו ותפילתינו 'לשם יחוד' וכו' בשם כל ישראל', והכוונה היות ש'אין צדיק בארץ' וכו' (קהלת ז ט), ואם כן האיך יכול לעשות איזה דבר קדושה באברינו כיון שנעשה בהם איזה עבירה חלילה ונפגם אותו האבר, ואיך יכול להשרות עליו קדושת העובדא ההיא. אך שהתיקון לזה הוא במה שכולל עצמו עם כללות ישראל, כי יש עולם הנקרא 'כל ישראל', והעולם ההוא שלם בלי שום פגם, כי הכללות ישראל הם הצדיקים כמו שנאמר (ישעיה ס כא) 'ועמך כולם צדיקים'. ואם כן אף שהפרטים חוטאים לפעמים, אבל הכללות הם תמיד קיימים בקדושתם ואין שטן ואין פגע רע בהם וחלילה ותמיד צורתם חקוקה למעלה'.

היטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם

אלו יעמדו על הברכה שנדבו סכום הגון להוצאת הגליונות

פרנס השבוע

נתנדב לעילו נשמתו הטהורה

של מרן רבן של ישראל

צדיק יסוד עולם, מנורה הטהורה

אדונינו מורינו ורבינו

הגה"ק רבי **מרדכי זצוק"ל**

בן הגה"ק רבי **חיים מאיר זצוק"ל**

אדמו"ר מוויזניץ

בעל תורת **מרדכי**

עלה בסעודה השמימה כ"ט אדר תשע"ח לפ"ק

תורתו מנן לנו, הוא מאירת עינינו

הוא יצילנו טוב בעדנו ובעד כל בית ישראל

פרנס השבוע

נדבת ידידיו הרב החסיד המפואר

רבי **חיים מאיר פישמאן הי"ו**

לרגל שמחת **אירוסיו בנו**

הבה"ח **נתן צבי אלימלך ני"ו**

בשעתומ"צ

ולרגל שמחת **ה'חאלאקע'**

של בנו **ניק וחכים**

כמר **אשר זאב ני"ו**

זכות הפעת התורה יעמוד לו, שיזכה לזכות רב נחת דקדושה מכל
יצ"ח ולחיים טובים אירוסים ושילום ונט"ם

פרנס השבוע

נדבת ידידיו הרב החסיד המפואר

רבי **הלל כ"ף הי"ו**

לרגל שמחת **אירוסיו בנו**

הבה"ח **יהושע ני"ו**

זכות הפעת התורה יעמוד לו, שיזכה למנות בית נאמן בישראל,
ולטות לרוב טובם ונטל יצ"ח ולחיים טובים אירוסים ושילום ונט"ם

הרוצה להשתתף בהוצאת הגליונות נא להתקשר למס' 3245 - 661 - 347
וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מיילי דמיטב